

LBRIS

We know
books

CITEȘTE-MI, MAMI...

POVEȘTI CU PRINȚI ȘI PRINȚESE

Ilustrații de Alida Massari
Traducere din engleză de Adrian Ciubotaru

6

Prințul Fericit

10

Frățiorul și surioara

14

Pasărea albastră

18

Rhodopis și sandalele roșii

22

Spărgătorul-de-Nuci și Regele Șoarecilor

26

Prințul cărturar

30

Marmota și peripețiile ei

34

Portocalul și Albina

Cuprins

38

Prințesa și bobul de mazăre

42

Păzitoarea de găște

46

Prințul-Broască

50

Porcarul și fata de împărat

54

Cenușăreasa

58

Rosanella și Mirliflor

62

Lebedele sălbatice

LIBRIS We know BOOKS Prințul Fericit

Poveste de Oscar Wilde

Cu foarte mult timp în urmă, în mijlocul unui orașel era un scuar destul de plăcut, unde locuitorilor le plăcea să-și petreacă timpul liber. În mijlocul scuarului se înălța statuia magnifică a Prințului Fericit, poleită din cap până în picioare cu aur. Ochii lui erau două safire strălucitoare, chipul îi radia de zâmbet, statuia ținând în mână un sceptru cu un rubin prețios în vârf.

Într-o zi, o rândunică ce zbura în țările calde a zărit orașul acela drăguț

și a coborât din înaltul cerului ca să-și tragă un pic sufletul la picioarele statuii înainte de a-și relua călătoria spre miazăzi. Dintr-odată, rândunica a simțit că ceva îi picură în creștetul capului. Pasărea și-a ridicat ochii spre cer, crezând că începuse să plouă, dar, în scurt timp, și-a dat seama că picăturile de ploaie erau, de fapt, lacrimile... statuii!
„De ce plângi, Prințule?“ a întrebat rândunica. „Sunt trist

pentru că am văzut în fereastra aceea o femeie sărmană. Este frântă de oboseală, dar continuă să împletească, pentru că fiul este foarte bolnav.

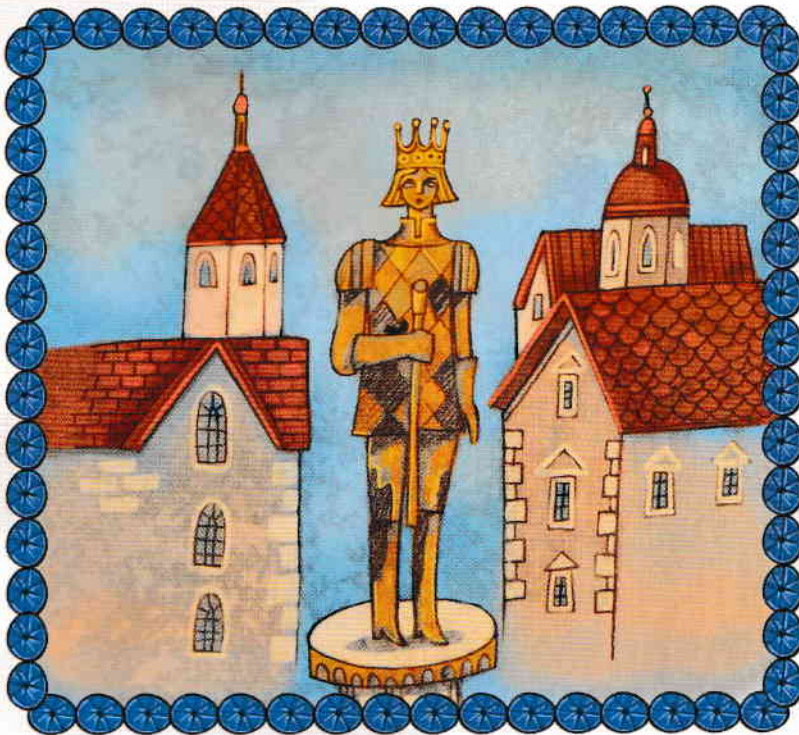
„Dacă nu-și face lucrul la timp, nu va putea să-i cumpere copilului ei doctoriile trebuincioase. De aceea, am să te rog să-mi faci o favoare! Ai putea oare să-i duci rubinul acesta de pe sceptrul meu? Este foarte prețios și, cu ajutorul lui, ea va scăpa de toate necazurile.” „Nu pot să zăbovesc prea mult pe aici, Prințule drag, i-a răspuns rândunica. Eu trebuie să ajung în țările calde înainte de căderea iernii. Tovarășii mei sunt în zbor în timp ce eu sporovăiesc cu tine. Dacă te ajut, risc să nu-i mai ajung din urmă.”

Dar Prințul Fericit a stăruit atât de mult, încât pasărea, impresionată de mărinimia lui, i-a îndeplinit dorința. De îndată ce s-a întors la statuie, aceasta i-a vorbit din nou: „Îți mulțumesc, prietene! Dar vreau să-ți mai cer o favoare! Uite acolo, în mansarda aceea, trăiește un scriitor tânăr, care nu are ce mânca. Nici măcar

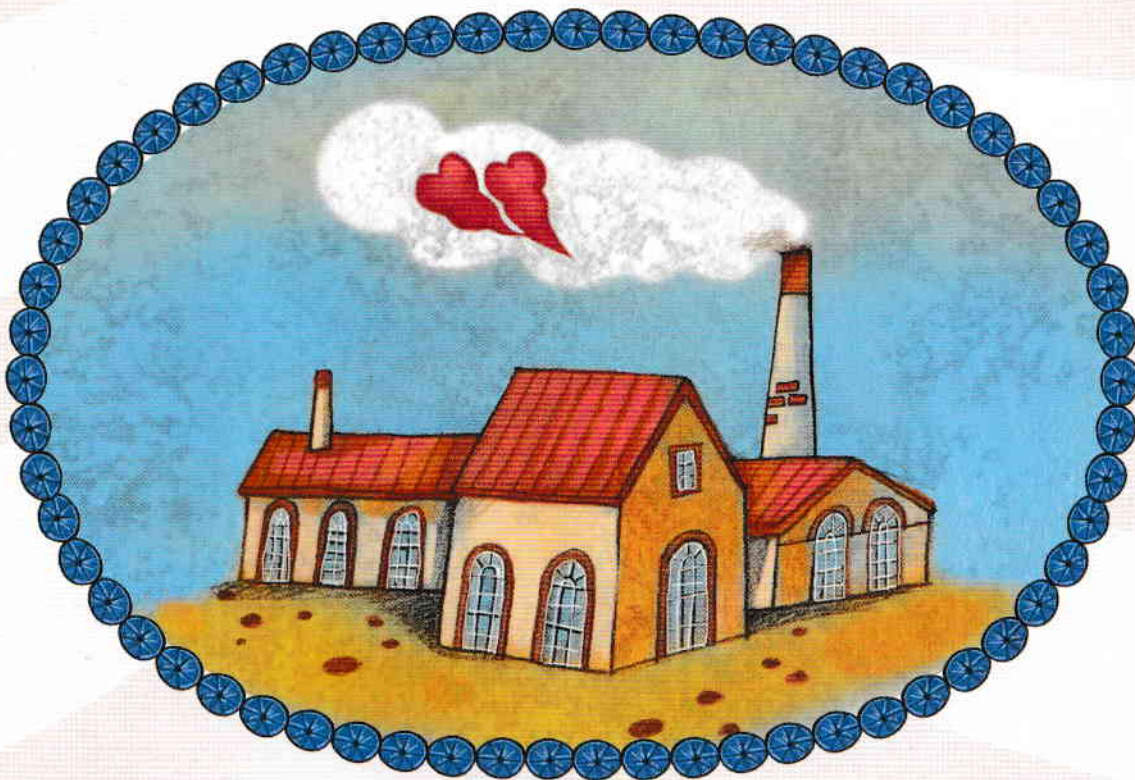
nu are destulă putere ca să-și țină condeiul în mână. Ai putea să-i duci unul din safirele mele?” „Dar ce vei face fără un ochi?” s-a împotrivit rândunica, îngrijorată. Până la urmă, Prințul Fericit a convins-o să-i scoată unul din cele două safire cu ciocul și să i-l ducă scriitorului. Pasărea și-a făcut datoria și a revenit la statuie, iar aceasta i-a spus: „Uite, vezi acolo, în colțul străzii, o fetiță

care vinde chibrituri? Băta copilă, azi nu a putut vinde nimic și tatăl ei o va certa rău. Du-i, te rog mult, și celălalt ochi al meu!" „Dar așa îți vei pierde cu totul vederea. Nu pot s-o fac!" a protestat rândunica. Atunci Prințul s-a mâhnit așa de tare, încât a început să plângă și, în cele din urmă, pasărea i-a îndeplinit și această dorință, lăsând piatra cea scumpă în palma fetei. Acum, când a rămas fără ochi, Prințul a rugat-o pe rândunică să se așeze pe umărul lui și să-i povestească tot ce se întâmplă în oraș. Dacă un locuitor sau altul suferea de foame sau de frig, statuia o ruga pe rândunică să răzuiască puțin aur din poleială și să-l ducă nevoiașilor. Orașul însă era plin de oameni abătuți și necăjiți, așa că, foarte curând, nu a rămas strop de aur pe statuie.

Între timp, a sosit și iarna, cu ploile ei reci și cu ninsori, iar rândunica a înțeles că nu mai are nicio șansă să ajungă în țările calde. De aceea, s-a ghemuit în brațele statuii, și-a închis ochii și a adormit pe vecie. Locuitorii orașului au observat că statuia ridicată Prințului Fericit nu mai era la fel de prețioasă și de strălucitoare și că s-a înnegrit, devenind, treptat, o ruină. Oamenii habar nu aveau de faptele minunate pe care

Prințul și rândunica le săvârșiseră pentru ei, de aceea s-au decis să coboare statuia de pe pedestal și s-o ducă la topitorie – din bronzul statuii orășenii voiau să facă lanțuri și zăvoare.

Topindu-se, inima Prințului Fericit și a rândunicii s-au amestecat și au devenit un tot întreg. Apoi, ușoare ca pana, spiritele celor doi au urcat în înalțuri, de unde puteau să ocrotească mai departe orașul și pe locuitorii săi.

LIBRIS | We know books

Frățiorul și surioara

Basm de Frații Grimm

Au fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, doi copilași, un frățior și o surioară, care nu se despărțeau niciodată.

Din nefericire, ei trăiau împreună cu mama lor vitregă, care era o vrăjitoare crudă. Femeia își bătea joc de copii și îi muștra atât de des, încât, într-o bună zi, cei doi nu au mai putut suporta jignirile și batjocura și au hotărât să fugă de acasă.

Copiii au rătăcit mult timp în pădure, fără a ști că maștera vrăjise toate fântânile și izvoarele din locul acela. Trecând pe lângă

un izvor, frățiorul, căruia i se făcuse sete, s-a așezat în genunchi, și-a făcut palmele căuș și le-a întins spre izvor,

ca să bea apă, dar, în aceeași clipă, surioara lui a auzit o șoaptă: „Cine va bea apă din mine se va preface în tigrul!” Fetița a alergat într-un suflet la fratele ei, încercând să-l oprească: „Dacă vei bea din apa acestui izvor, vei deveni tigrul!”

Scăpând de primejdia aceea, copiii și-au continuat plimbarea și au dat de un alt izvor cu apă străvezie. Frățiorul s-a aplecat din nou să bea din apa îmbietoare, dar

surioara lui a auzit gălgâitul izvorului: „Cine va bea din mine se va preface într-un lup!” Fără a sta pe gânduri, i-a strigat fratelui său: „Dacă bei din izvorul acela, vei deveni lup!” Cei doi au mers mai departe pe drum și au ajuns pe malul unui lac frumos ce se afla în mijlocul unei pajiști întinse. Băiețelul s-a repezit iarăși să bea apă, dar apa aceea, curată și ea cum e cleștarul, a susurat: „Cine va bea din mine se va preface în căprioară!” De data asta însă, fetița nu a apucat să-l prevină la timp pe fratele ei și băiețelul a sorbit cu poftă din lac, transformându-se cât ai clipi din ochi într-un pui de căprioară.